

saaledes synes det overhovedet ubetænkeligt at overlade til Udgiverne selv i denne Henseende at varetage deres Løb.

Til §§ 4 og 5.

Paragrafferne gengive nøjagtigt Indholdet af det oprindelige Forslags § 4, saaledes som dette var ændret af Folketingsudvalget (1892). Omhytningen af de enkelte Bestemmelser i § 4 tilfigter blot at tilvejebringe en mere logisk Rækkefølge.

§ 5 stemmer med den oprindelige § 4, 3dje Stykke. Afvigelsen fra Udvalgets Forslag (1892) tilfigter at fastslaa, dels at enhver Oversættelse, ogsaa den ikke offentliggjorte, nyder Beskyttelse, dels at den, der i Strid med Reglerne i § 4 har foretaget en Oversættelse, vel er uberettiget til selv at udnytte denne, men omvendt ogsaa maa kunne hindre, at Forfatteren eller andre egenmægtig udnytte den til egen Fordel.

Til § 6.

Denne Bestemmelse i Forbindelse med § 7 opstiller en Ordning af det ved egentligt Medforfatterstab stiftede Retsforhold samt andre Tilfælde, hvor Forfatterretten tilkommer flere i Forening. Den gældende Ret indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser, hvortil der er Trang, da en simpel Anvendelse af de almindelige Regler om Sameje næppe er ubetinget heldig og vil efterlade adskillig Tvivl. I den svenske Lov (1877) § 20 findes en Bestemmelse vedrørende dette Forhold, men den der udtalte Regel er baade for absolut, for saa vidt den kræver alle berettigedes Samtykke til enhver Offentliggørelse, jfr. ogsaa portugisisk Civilkodels Art. 595 b, og for musikalsk-dramatiske Værkers Bedkommende for ubestemt til at muliggøre en sikker Anvendelse. Til den modsatte Yderlighed gaar Reglen i det italienske Dekret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstalte Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungarske Lov § 1, 2det—4de Stykke, jfr. ogsaa den østerrigske Lov § 8, sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Artikel 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Stridsspørgsmaal til Domstolenes Kendelse. Men denne Bestemmelse savner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke vejledende For-
skrifter.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovforslagets § 6 er der gjort en Søndring, mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret

(hans litterære Værdi o. s. v.) — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig enebestemmende — 3dje Stykke. Der gaas herved ud fra, at Arvingerne efter Forfatterens Død ere de naturlige Varetagere af hans litterære Værdi m. m. — naar Forfatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være berettiget —, medens det samme ikke gælder om andre Erhververe.

Andet Stykke gengiver Udvalgets Forslag (1892) i noget omstrevet Form. Ved den her benyttede Affattelse bliver en Henvisning til § 11, hvor en Bestemmelse, der blot regulerer den formelle Dispositionsbesøjeelse, ikke hører hjemme, oversflødig. Bestemmelsen adskiller sig kun fra de tidligere Forslag deri, at der er tillagt Forfatterens efterlevende Ægtefælle Ret til uden Medarvingernes Samtykke at tage Bestemmelse om Værkets Offentliggørelse, for saa vidt Forfatteren ikke ved Testamente har bestemt andet.

Tredje og fjerde Stykke hvare til det tidligere Forslags tredje Stykke, første og andet Punktum, hvilke blot ere ombyttede. Herved er formentlig mere fuldstændig opnaaet den Tydeliggørelse, som er tilfigtet ved Folketingsudvalgets (1892) Vædringsforslag. Fra dette afviger Forslaget derved, at Ordene „eller Retsforfølgning“ ere bibeholdt i fjerde Stykke, fordi et egentligt Udlæg i Forfatterretten i alt Fald maa kunne finde Sted med rette vedkommendes Samtykke. De øvrige Vædringer ere blot redaktionelle.

Angaaende Afgørelsen af en mellem flere berettigede opstaaet Tvist om Offentliggørelsen fandtes ingen Regel i det norske Forslag, medens denne Afgørelse i Følge det danske Forslag var tænkt henlagt til en særlig Kommission. Da det vistnok i begge Lande vil vække Betænkelighed at oprette en særlig Myndighed, saa længe der ikke har vist sig stærk Trang til en saadan, medens det paa den anden Side synes nødvendigt at angive en Udvej til Løsning af saadanne Stridigheder, er det i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets (1892) Vædringsforslag foreslaaet at henvise Afgørelsen til Retten. At vælge Retten paa det Sted, hvor den sidste Offentliggørelse har fundet Sted, turde dog være uheldigt, da det ofte vil være særdeles vanskeligt at konstatere, hvor Offentliggørelse paa en eller anden Maade sidst har fundet Sted. Da det ikke er givet, at Værket har været udgivet, kan heller ikke Udgivelsesstedet vælges. Al Tvist om Rettens Kompetence afføres derimod, naar alle disse Sager henlægges til en bestemt Ret, og det er derfor foreslaaet, at Sag altid kan anlægges ved